יורדים מההר

מה הבאנו משם...

- לימוד אבות ובנים –
סיון ה'תשפ"א

"זמן **מתן** תורתנו"

תארו של חג
השבועות על פי רז"ל.

עניינו של חג השבועות – עפ"י לשון ברכת הרבי

"**קבלת** התורה בשמחה ובפנמיות"

מלשון זה נראה, כי השמחה
הגדולה בשבועות היא:
"קבלת התורה"

לכאורה, עיקר השמחה שלנו היא בכך ש'**קיבלנו**' את התורה, ויש **לנו** אותה והיא משפיעה **עלינו**, ומדוע הדגישו רז"ל דוקא את עניין '**מתן**' התורה?

"זכרו תורת **משה** עבדי"

הפסוק מתאר את התורה כ'תורת משה'.

לכאורה, התורה ניתנה מאת הקב"ה לכל יהודי ויהודי, ומשה רק היה השליח להורידה, ומדוע נקראת התורה על שמו?

"משה קיבל תורה מ**סיני**"

המשנה מתארת את "סיני" כמקור קבלת התורה.

לכאורה, הנותן של התורה הוא '**הקב"ה**', ובכך היא גם יחודיותה של התורה, שהיא "תורת **ה**'". ומדוע אומרת המשנה "**מסיני**", שזהו רק **המקום** שבו היא ניתנה.

ה. כתיב[30] "זכרו תורת משה עבדי", ואמרו רז"ל[31] "לפי שמסר נפשו עלי' נקראת על שמו".

ולכאורה אינו מובן: כיון שהקב"ה "נתן לנו את תורתו"[32] — למה לקרותה בשם "תורת משה", ולא כפי שנקראת[33] "תורת ה'"?!

וכן צריך להבין במאמר המשנה בהתחלת מסכת אבות (שלומדים בתור הכנה למ"ת): "משה קיבל תורה מסיני" — דלכאורה, כשרוצים להדגיש מעלת ויוקר התורה, מתאים יותר לומר שהקב"ה נתן תורה לבנ"י?!

תורת מנחם חע"ב ע' 301

"אָנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ"

ציור הלוחות שהוגה ע"י הרבי לעמוד
השער של גליון שיחות לנוער

א נא - אני

נ פשי – את עצמי

כ תבית – כתבתי (בתורה)

י הבית – ונתתי (לעם ישראל)

הקב"ה הכניס את עצמו בתורה ונותן לנו אותה, כדי שנתקשר אליו – **לעצמותו**, ונחדיר אותו – **את עצמותו**, בעולם, באמצעות לימוד התורה וקיום מצוותיה.

התורה – דבר פלא

"אור אין סוף" שמתלבש בשכל אנושי ובדברים גשמיים

משא"כ "זמן מתן תורתנו" — אע"פ שגם כאן נאמר שזוהי "תורתנו" (תורה שלנו), הנה ההדגשה היא לא על קבלת התורה, אלא על נתינת התורה — "מתן תורתנו", שניתנה מהקב"ה באופן ש"כל הנותן בעין יפה הוא נותן"[14], לאחרי שהכניס בה את עצמותו, כמרומז בר"ת ד"אנכי": "אנא נפשי כתבית יהבית"[15], כך, שאין זה מוגדר בהגבלות של האדם, אלא באופן שלמעלה לגמרי ממדידה והגבלה, וכמ"ש[16] "ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים".

וענין זה מרומז גם בכך שחג השבועות הוא יום אחד (לא כמו חג הפסח וחג הסוכות שהם שבעה־שמונה ימים), שזהו"ע שלמעלה מהתחלקות כו'[17].

ועל זה אומרים לו, שיש בתורה ענין מיוחד שאין בכל שאר החכמות — "מתן תורתנו", שניתנה מהקב"ה, כך, שאין זה לפי ההגבלות שלו, אלא למעלה ממדידה והגבלה.

תורת מנחם חע"ב ע' 300 ואילך

התורה היא דבר פלא – 'אור אין סוף' בלתי מוגבל, שאפשר להבינו בשכל והוא מתלבש בענינים גשמיים.

זהו הדגש על "**מתן** תורה" –

א. כל הנותן בעין יפה הוא נותן. הקב"ה **נתן** לנו את התורה בעין יפה – נתן את עצמו.

ב. נתינה פלאית [ש'אור אין סוף' מתלבש בעולם מוגבל] שרק בכוחו האין סופי של הקב"ה, יכולה להנתן.

הביאור: ג. הפלא שבתורה חודר גם אל העולם

אמנם, הנותן בלתי מוגבל, אך המקבלים – היהודי והעולם, מוגבלים. האם ה"אין סוף" שבתורה משפיע גם עליהם?

"משה קיבל תורה מסיני"

התורה לא ניתנה בשמים, אלא, למשה – בן אדם, ובסיני – בארץ.

ועל זה אומרת המשנה "משה קיבל תורה מסיני":

בודאי ברור הדבר שהקב"ה נתן את התורה; המשנה רוצה ללמד ענין נוסף בנוגע לקבלת התורה — שמשה קיבל תורה מסיני, היינו, לא ברקיע, אלא בארץ למטה מעשרה טפחים, בהיותו במעמד ומצב של נשמה בגוף שזקוק לאכילה ושתי' כו',

כיון שהכוונה והתכלית של נתינת התורה היא — לפעול בעולם דוקא.

תורת מנחם חע"ב ע' 302

התורה – עם כוח האין סוף שבה - יורדת ומתלבשת בעולם, ופועלת בו.

התורה מושלת ושולטת בעולם שיתנהג כפי שהיא רוצה, גם נגד טבעו

התורה מושלת בעולם

גילוי אור אין סוף שמתלבש ופועל גם בתוך העולם הגשמי, וגורם לו לפעול כפי רצון התורה

הָיָה זֶה מִסְפָּר שָׁנִים לְאַחַר שֶׁהַקּוֹמוּנִיסְטִים עָלוּ לַשִּׁלְטוֹן בְּרוּסְיָה. הַשִּׁלְטוֹן הַבּוֹלְשֶׁבִיקִי הֵטִיל אֵימָה וּפַחַד עַל כָּל תּוֹשָׁבֵי רוּסְיָה. אֶזְרָח שֶׁהִמְרָה אֶת פִּי הַשִּׁלְטוֹן, נֶעֱנַשׁ מִיָּד עַל־יְדֵי הַקּוֹמוּנִיסְטִים הָעָרִיצִים.

עִם עֲלוֹתָם לַשִּׁלְטוֹן, שִׁנּוּ הַקּוֹמוּנִיסְטִים אֶת שְׁמָהּ שֶׁל עִיר הַבִּירָה – פֶּטֶרבּוּרג לְ"לֶנִינְגְּרָד". בְּעִיר זוֹ הָיוּ מֶרְכְּזֵי הַמִּשְׁטָר הַבּוֹלְשֶׁבִיקִי הָעָרִיץ. כָּל אֶזְרְחֵי הָעִיר פֻּחֲדוּ מִסּוֹכְנֵי הַמִּשְׁטָר שֶׁשָּׁרְצוּ בְּכָל פִּנּוֹת הָעִיר.

בְּאוֹתָהּ עֵת הִתְגּוֹרֵר בְּלֶנִינְגְּרָד הַגָּאוֹן רַבִּי יוֹסֵף רוּזִין, הָרַבִּי הַיִּדוּעַ בְּכִנּוּיוֹ הַ"רַגָּצ'וֹבִי".

יוֹם אֶחָד הִגִּיעָה אֶל הַגָּאוֹן הוֹדָעָה מִמִּשְׂרָד הַמִּסִּים הַמְּמֻשָּׁלְתִּי, כִּי עָלָיו לְשַׁלֵּם שְׁנֵי סוּגֵי מִסִּים.

קָרָא הַגָּאוֹן לְנָכְדּוֹ, שֶׁהָיָה בָּקִי בְּחֻקֵּי הַמַּס, וּשְׁאָלוֹ מַה הֵם שְׁנֵי הַמִּסִּים וַעֲבוּר מַה מְשַׁלְּמִים אוֹתָם. הִסְבִּיר לוֹ נָכְדּוֹ אֶת הַהֶבְדֵּל בֵּין שְׁנֵי סוּגֵי הַמִּסִּים וְאֶת הַסִּבָּה שֶׁמְּשַׁלְּמִים אוֹתָם.

מה שספר לי הרבי עמוד מס 126 א גרונר, לוי יצחק הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

התורה מושלת בעולם

שָׁמַע הַגָּאוֹן וְאָמַר בְּהֶחְלֵטִיּוּת: הַמַּס הָרִאשׁוֹן הוּא עַל־פִּי דִּינֵי הַתּוֹרָה – וְאוֹתוֹ אָכֵן אֲשַׁלֵּם. אוּלָם הַמַּס הַשֵּׁנִי, אֵינוֹ בְּהֶתְאֵם לְדִינֵי הַתּוֹרָה, וְעַל־פִּי הַתּוֹרָה אֵינֶנִּי צָרִיךְ לְשַׁלֵּם אוֹתוֹ!

הַגָּאוֹן כְּלָל לֹא חָשַׁשׁ מַה תִּהְיֶה תְּגוּבַת הַמִּשְׁטָר הֶעָרִיץ כְּשֶׁיִּוָּכְחוּ לָדַעַת כִּי הוּא אֵינוֹ מוּכָן לְשַׁלֵּם מַס שֶׁהֻשִּׁיתוּ עָלָיו. הוּא הֶחְלִיט לֹא לְשַׁלֵּם וְכָךְ יַעֲשֶׂה!

כַּעֲבֹר יָמִים אֲחָדִים, הִגִּיעָה הוֹדָעָה מִמִּשְׂרָד הַמִּסִּים הַמֻּמְשַׁלְתִּי, כִּי חָלָה טָעוּת, וְהוּא צָרִיךְ לְשַׁלֵּם רַק אֶת הַמַּס הָרִאשׁוֹן; מִתַּשְׁלוּם הַמַּס הַשֵּׁנִי – אוֹתוֹ הֶחְלִיט הַגָּאוֹן כִּי הוּא אֵינוֹ צָרִיךְ לְשַׁלֵּם – פָּטְרָה אוֹתוֹ הַמֻּמְשָׁלָה.

הוֹרָאָה

מְצִיאוּת הָעוֹלָם נִקְבַּעַת עַל־פִּי הַתּוֹרָה. כְּשֶׁפּוֹסְקִים פְּסַק־דִּין בְּכֹחַ הַתּוֹרָה – מִשְׁתַּנֵּית מְצִיאוּת הָעוֹלָם וּמַתְאֶמֶת לְפְסַק הַתּוֹרָה.

כָּל יְהוּדִי, יֵשׁ בְּכֹחוֹ לַעֲשׂוֹת זֹאת.

כְּשֶׁיְּהוּדִי לוֹמֵד הֲלָכָה בַּתּוֹרָה בְּנוֹגֵעַ לְאֵיזֶה דָּבָר בָּעוֹלָם – זֶה פּוֹעֵל שֶׁמְּצִיאוּת הַדָּבָר תִּהְיֶה בְּהֶתְאֵם לְפְסַק הַתּוֹרָה.

(משיחות: ש"פ בראשית תש"מ; אחרון של פסח תשמ"ה [התוועדויות תשמ"ה כרך ג' ע' 1833])

מה שספר לי הרבי עמוד מס 127 א גרונר, לוי יצחק הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

התורה מושלת בעולם – סיפור נוסף

הָעִיר בָּהּ כִּהֵן אָבִי בָּרַבָּנוּת, הָיְתָה בִּדְרוֹם רוּסְיָה. סְבִיב הָעִיר הִשְׁתָּרְעוּ שְׂדוֹת חִטָּה רַבִּים. שָׂדוֹת אֵלּוּ סִפְּקוּ חִטָּה עֲבוּר כָּל רַחֲבֵי הַמְּדִינָה. כָּל אֶזְרְחֵי רוּסְיָה וּבְתוֹכָם הַיְּהוּדִים, הִשְׁתַּמְּשׁוּ בַּקֶּמַח שֶׁהוּפַק מֵחִטָּה זוֹ.

מִקֶּמַח זֶה הָיוּ יְהוּדֵי רוּסְיָה אַף אוֹפִים מַצּוֹת. לָכֵן, מִידֵי שָׁנָה, בְּטֶרֶם הַפֶּסַח, הֻצְרְכָה הַשִּׁגְחָה מְיֻחֶדֶת בְּעֵת טְחִינַת הַחִטָּה לְקֶמַח.

טְחִינַת הַקֶּמַח נֶעֶשְׂתָה תַּחַת הַשְׁגָּחָתוֹ שֶׁל אָבִי־מוֹרִי רַבִּי לֵוִי־יִצְחָק. הוּא שָׁלַח מַשְׁגִּיחִים שֶׁיְּפַקְּחוּ עַל טְחִינַת הַקֶּמַח. הַקֶּמַח שֶׁנִּטְחַן עַל־פִּי הוֹרָאוֹתָיו הַקַּפְדָנִיּוֹת שֶׁל אָבִי – קִבֵּל הֶכְשֵׁר.

אָבִי הָיָה מִגְּדוֹלֵי הָרַבָּנִים, וְכָל יְהוּדֵי רוּסְיָה סָמְכוּ עַל הַהֶכְשֵׁר שֶׁלּוֹ. מִידֵי שָׁנָה, בְּהַגִּיעַ הַפֶּסַח, קָנוּ הַיְּהוּדִים אֶת הַקֶּמַח הַמְּהֻדָּר שֶׁהֶכְשַׁר עַל־יְדֵי אָבִי וְאָפוּ מִמֶּנּוּ מַצּוֹת.

ꕥ ꕥ ꕥ

חָלְפוּ שָׁנִים וְהַקּוֹמוּנִיסְטִים נָטְלוּ אֶת הַשִּׁלְטוֹן בְּרוּסְיָה. עִם עֲלוֹתָם לַשִּׁלְטוֹן, הִלְאִימָה הַמֶּמְשָׁלָה אֶת כָּל הַמִּפְעָלִים וּבֵינֵיהֶם טַחֲנוֹת־הַקֶּמַח

מה שספר לי הרבי עמוד מס 139 א גרונר, לוי יצחק הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

התורה מושלת בעולם – סיפור נוסף

וְהָפְכָה אוֹתָם לְחֵלֶק מֵרכוּשָׁהּ. הַמֶּמְשָׁלָה קָבְעָה כִּי כָּל הָרְוָחִים מֵהַמִּפְעָלִים, נִבְנָסִים לְקֻפַּת הַמֶּמְשָׁלָה.

הַשִּׁלְטוֹנוֹת יָדְעוּ, כִּי הַיְּהוּדִים רוֹכְשִׁים עֲבוּר אֲפִּית מַצּוֹת רַק אֶת הַקֶּמַח הַמְּהֻדָּר שֶׁקִּבֵּל הֶכְשֵׁר מֵאָבִי.

פְּקִידֵי הַמֶּמְשָׁלָה הֵבִינוּ, כִּי אִם לֹא יַשִּׂיגוּ מִמֶּנּוּ הֶכְשֵׁר עֲבוּר הַקֶּמַח – הֵם לֹא יַצְלִיחוּ לְמוֹכְרוֹ, וְהַמֶּמְשָׁלָה תַּפְסִיד כֶּסֶף רַב שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהִכָּנֵס לְקֻפָּתָהּ.

נְצִיגֵי הַמֶּמְשָׁלָה חָשְׁשׁוּ, כִּי מַשְׁגִּיחֵי־הַכַּשְׁרוּת שֶׁל אָבִי עֲלוּלִים לִפְסֹל חֵלֶק מֵהַקֶּמַח. הֵם קָרְאוּ לְאָבִי וְהוֹדִיעוּ לוֹ בְּצוּרָה חַד־מַשְׁמָעִית שֶׁגַּם הַשָּׁנָה עָלָיו לָתֵת הֶכְשֵׁר עַל כָּל הַקֶּמַח. הֵם הִבְהִירוּ לוֹ כִּי הַשָּׁנָה, עָלָיו לָתֵת אֶת הַהֶכְשֵׁר עַל כָּל הַקֶּמַח מֵרֹאשׁ, בְּלִי תְּנָאִים וּבְלֹא בְּדִיקָה.

"אַל לְךָ לְאַבֵּד מְאוּמָה מִכַּמּוּת הַקֶּמַח מִסִּבּוֹת שֶׁל כַּשְׁרוּת", הִזְהִירוּ. "אִם תִּפְסֹל אֲפִלּוּ חֵלֶק קָטָן מֵהַקֶּמַח וְלֹא תִּתֵּן עָלָיו הֶכְשֵׁר – אַתָּה מַזִּיק לְבַלְבָּלַת הַמֶּמְשָׁלָה. אִי־הַסְכָּמָה לִדְרִישָׁתֵנוּ – **תֵּחָשֵׁב לְמִלְחָמָה נֶגֶד הַמֶּמְשָׁלָה**"! אֵימוּ בְּצוּרָה נֶחֱרֶצֶת.

הָאֵיּוּמִים לֹא הִפְחִידוּ אֶת אָבִי וְהוּא סֵרַב לְהֵעָנוֹת לְבַקָּשָׁתָם.

בְּתַקִּיפוּת עָנָה לָהֶם: רַק אִם יִתְּנוּ לִי יָד־חָפְשִׁית לְפַקֵּחַ שֶׁטְּחִינַת הַקֶּמַח תִּהְיֶה כַּדָּת וְכַדִּין – אֶתֵּן הֶכְשֵׁר; אַךְ אִם לֹא יִתְּנוּ לִי לְהַשְׁגִּיחַ עַל טְחִינַת הַקֶּמַח וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְהוֹרָאוֹתַי – לֹא אֶתֵּן הֶכְשֵׁר עַל הַקֶּמַח!

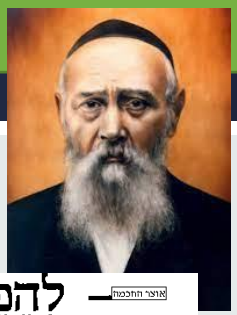

התורה מושלת בעולם – סיפור נוסף

אוצר החכמה – לְהַפֵּךְ: אֲפַרְסֵם וְאוֹדִיעַ לְכָל יְהוּדֵי רוּסְיָה כִּי קֶמַח זֶה אֵינוֹ תַּחַת אַחֲרָיוּתִי וּכְלָל אֵינוֹ כָּשֵׁר!

הַפְּקִידִים שֶׁנִּדְהֲמוּ מִתַּקִּיפוּתוֹ שֶׁל אָבִי, הוֹסִיפוּ לְאַיֵּם עָלָיו וּלְהַפְחִידוֹ, אוּלָם הוּא לֹא זָז מִדַּעְתּוֹ וְלֹא הִתְפַּעֵל מִדִּבְרֵיהֶם.

אחרית 1234567 "לֹא אֶעֱשֶׂה דָּבָר נֶגֶד הַתּוֹרָה!", הֶבְהִיר אָבִי בְּתֹקֶף. "מוּכָן אֲנִי לְנַסֵּעַ לְמוֹסְקְבָה, לְהִפָּגֵשׁ עִם נְשִׂיא בְּרִית־הַמוֹעָצוֹת וּלְהַסְבִּיר לוֹ שֶׁבִּלְתִּי־אֶפְשָׁרִי לָתֵת הֶכְשֵׁר עַל דָּבָר שֶׁאֵינוֹ כָּשֵׁר. הַנְהָגָה זוֹ הִיא בְּנִגּוּד לַשֻּׁלְחָן־עָרוּךְ וְהֶפֶךְ רְצוֹן ה'! לְעוֹלָם לֹא אֶעֱשֶׂה דָּבָר שֶׁכָּזֶה!", הִסְבִּיר אָבִי בְּעֹז.

"אִם נְשִׂיא בְּרִית־הַמוֹעָצוֹת יַחְלִיט לְהַעֲנִישֵׁנִי – זֶהוּ עִנְיָנוֹ. אוּלָם אֲנִי, לֹא אָזוּז מֵעֶמְדָתִי! לֹא אֶעֱשֶׂה מְאוּמָה נֶגֶד רְצוֹן הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא! לְעוֹלָם לֹא אֶתֵּן הֶכְשֵׁר בְּלֹא בְּדִיקָה!", סִיֵּם אָבִי בְּתַקִּיפוּת.

לְאַחַר שֶׁנּוֹכְחוּ לָדַעַת, כִּי אִיּוּמֵיהֶם כְּלָל לֹא מַפְחִידִים אֶת אָבִי־מוֹרִי רַבִּי לֵוִי־יִצְחָק – הֶעֱבִירוּ אֶת סִפּוּר הַמַּעֲשֶׂה לַדְּרָגִים הַבְּכִירִים בְּיוֹתֵר שֶׁבְּמֶמְשֶׁלֶת רוּסְיָה...

לְהַפְתָּעָתָם לֹא הָיָה גְּבוּל – – –

שִׁלְטוֹנוֹת בְּרִית־הַמוֹעָצוֹת צִוּוּ... לְמַלֵּא אַחַר כָּל הוֹרָאוֹתָיו וּדְרִישׁוֹתָיו שֶׁל אָבִי! לְאַפְשֵׁר לוֹ לְפַקֵּחַ עַל טְחִינַת־הַקֶּמַח, בִּכְדֵי שֶׁהַקֶּמַח שֶׁיִּטָּחֵן עֲבוּר חַג הַפֶּסַח, יְקַבֵּל תְּעוּדַת־הֶכְשֵׁר אֲמִתִּית מִמֶּנּוּ.

מה שספר לי הרבי עמוד מס 141 א גרונר, לוי יצחק הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

התורה מושלת בעולם – סיפור נוסף

בְּנוֹסָף, הִתְקַבְּלָה הוֹרָאָה מֵהַמֶּמְשָׁלָה, שֶׁכָּל הַמַּאֲפִיּוֹת הַמֶּמְשַׁלְתִּיּוֹת שֶׁאוֹפוֹת מַצּוֹת לַפֶּסַח – חַיָּבִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַקֶּמַח שֶׁהַכְשֵׁר כַּדִּין תַּחַת פִּקּוּחוֹ שֶׁל אָבִי.

וְאָכֵן, בְּאוֹתָהּ שָׁנָה, כָּל הַמַּצּוֹת שֶׁנֶּאֶפוּ בַּמַּאֲפִיּוֹת שֶׁל הַמֶּמְשָׁלָה, הָיוּ כְּלָן, מֵהַקֶּמַח שֶׁהַכְשִׁיר אָבִי כַּדָּת וְכַדִּין.

הוֹרָאָה

לֹא כָּל יְהוּדִי מְסֻגָּל לְהִתְיַצֵּב בְּתֹקֶף נֶגֶד מַמְלָכָה כֹּה אַדִּירָה כִּבְרִית־הַמּוֹעָצוֹת!

מִיְּהוּדִי נִדְרָשׁ לְהִתְיַצֵּב בְּתֹקֶף רַק נֶגֶד הַיֵּצֶר־הָרַע!

הַיֵּצֶר מְנַסֶּה לְשַׁכְנְעֲךָ, כִּי קַיָּמִים קְשָׁיִים רַבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹת.

אַל לַיְּהוּדִי לְהִכָּנַע! עָלָיו לַעֲמֹד בְּתֹקֶף. וּכְשֶׁיְּהוּדִי עוֹמֵד בְּתֹקֶף עַל הַזְּכוּת לְקַיֵּם מִצְוֹת – עוֹזֵר לוֹ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהָעִכּוּבִים.

וּבְסוֹפוֹ־שֶׁל־דָּבָר – יִנָּצֵחַ!

(משיחת ח"י ניסן - לילדי צבאות ה' - תשמ"ג [התוועדויות תשמ"ג כרך ג' ע' 1295 ואילך])

מה שספר לי הרבי עמוד מס 142 א גרונר, לוי יצחק הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

אם היהודי מתנהג כראוי,
גם הכוחות החזקים בעולם, חייבים לפעול כפי רצון התורה

"זכרו תורת משה **עבדי**"

מציאותו של העבד = מציאותו של האדון

כוחו של העבד = כוחו של האדון

מה נדרש מהיהודי כדי להיות כלי לאור בלתי מוגבל זה?

ז. אבל השאלה היא: איך מתחברים שני ענינים אלו — התורה, ש"ארוכה מארץ מדה גו'", לא רק בכמות, אלא גם באיכות, באין ערוך לגמרי לכל הדברים הגשמיים שבעולם, עם אדם שצריך להשאר נשמה בגוף (שלכן, גם כש"פרחה נשמתן", הנה תיכף ומיד החזירה להם הקב"ה בטל תחי'[38]) ולקבל את התורה?!

והמענה על זה: "זכרו תורת משה עבדי" — שיש כאן מציאות של עבד,

כל מציאותו היא מציאות האדון, שלכן, "מה שקנה עבד קנה רבו"[40], ולא באופן שתחילה קונה העבד, ואח"כ קונה רבו, אלא באופן שמלכתחילה קנה רבו[41].

וזוהי פתיחת הדרך לקבלת התורה אצל כל אחד מישראל, עי"ז שכל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משה רבינו (כמבואר בתניא[42]), כך שיש אצלו גם הענין ד"משה עבדי".

תורת מנחם חע"ב ע' 302 ואילך

מהיכן השוטר מקבל את כוחו? מכוח המלך/ החוק.

אם יהודי "מתבטל אל הקב"ה" – דהיינו, כאשר הוא מבין שכל תפקידו ומציאותו בעולם, היא רק לעשות את השליחות האלוקית שלו בעולם – עבד ה'. הרי הוא נעשה כאדונו – אף הוא למעלה ממיצרים וגבולות

ההוראה מכך:

ח. וההוראה מזה:

יש לזכור שהענין דמ"ת לא הי' באופן שהגביהו את בנ"י למעלה מעשרה טפחים, אלא אדרבה: "וירד ה' על הר סיני"[20]; ובאופן שגם אם "פרחה נשמתן", החזירה להם הקב"ה בטל תחי'.

ולכן, כשיהודי מקבל את התורה בזמן מ"ת, ויודע שכיון שהתורה "ארוכה מארץ מדה וגו'", צריך להתמסר ללימוד התורה מתוך שקידה והתמדה עצומה, באופן ש"באהבתה תשגה תמיד"[44] — הנה ביחד עם זה צריך גם לשמור על בריאות הגוף, ע"י שמירת זמני האכילה והשינה כו', שהרי "אי אפשר שיבין וישתכל בחכמות והוא רעב וחולה וכו'"[45].

וזוהי הדרך לקבלת התורה בכל שנה ובכל יום — ללמוד תורה מתוך מסירה ונתינה, ובאופן שמתאחד עם התורה ב"יחוד נפלא"[50],

ונעשית אצלו שנת אורה ("אַ ליכטיקע יאָר"), ע"י "תורה אור"[26] שמאירה את דרכו בחיים, הן בעניני "נר מצוה"[26], והן בעניני הרשות שנעשים "לשם שמים"[51], וממשיכה ברכות ה' בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, כך, שכל מי שמסתכל עליו רואה ש"אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא"[47], אושר אמיתי בגשמיות וברוחניות, בטוב הנראה והנגלה, במשך כך השנה כולה.

תורת מנחם חע"ב ע' 303 ואילך

כדי שהיהודי אכן יוכל לקבל מכוחו של הקב"ה ולרומם את עצמו ואת העולם מעל 'המיצרים והגבולות' של העולם, נדרשת ממנו התמסרות לתורה.